

Htunelu bylo vlhko, zima a tma. Halt sice nebyl vysoký, ale přesto se musel sehnout a rameny drhnul o hrubé, nezpevněné hliněné stěny po obou stranách. Před ním šel horník a v ruce držel lampu, jejíž mihotavý plamen vrhal kalnou žlutou záři prokládanou groteskními stíny.

„Jak hluboko jsme pod zemí?“ zeptal se za Haltovými zády Crowley. Halt si pomyslel, že jeho hlas zřejmě tlumí zatuchlý vzduch, ale i tak v něm zaslechl stopu neklidu. Crowley podobně jako on takovéto sevřené, stísněné prostory nesnášel; mnohem raději měli čistý svěží vzduch lesa a polí nad zemí. Jak mohli horníci v těchto podmínkách pracovat, bylo nad Haltovo chápání.

Horník se k nim na chvíli otočil tvář. „Asi patnáct stop,“ odpověděl. „Klesáme od chvíle, co jsme vešli do tunelu. Už to není daleko.“

Halt po těch slovech ucítil, jak na něj doléhá ohromná tíha půdy a jílu nad jeho hlavou. Hrud' se mu svírala

a těžko se mu dýchalo. Cítil, jak se mu srdce rozbušilo rychleji, a zastavil se, dýchal pomalu a zhluboka a čekal, až se mu uvolní napjaté končetiny a tělo. Čím dřív odsud zmizí, tím bude raději. Crowley si nevšiml, že se Halt zastavil, zezadu do něj vrazil a zamumlal omluvu.

„Pozor na výdřevu,“ zabručel horník a mávl rukou k dřevěným trámům, které podpíraly stěny a strop tunelu. „Když jednu z těch fošen uvolníte, strhnete na nás celý strop.“

Oba hraničáři se zase dali do chůze a dávali si dobrý pozor, aby nezavadili o trámy. Haltovi připadalo, že k nim z dálky doléhá slabé zvonění kovu o kámen. Chvíli si říkal, že se mu to asi jenom zdá, ale horník mu to potvrdil.

„To jsou naši chlapi,“ prohodil. „Slyšíte, jak rubou? Rozšiřujou štolu pod hradbama.“

Zase vyrazil chodbou a oni honem spěchali za ním, nechtěli zůstat mimo malou kaluž světla vrhaného lampou. Řinčení sílilo. Neznělo však, jako by se horníci oháněli krumpáčem moc usilovně, a Halt něco v tom smyslu poznamenal.

Jejich průvodce se nevesele zasmál. „Nemůžete do skály bušit hlava nehlava,“ prohlásil. „Jinak by došlo k závalu. Musíte na to jít pomalu a vytrvale.“

Halt vepředu zahlédl malý kroužek žlutého světla. Jak pokračovali v chůzi, kroužek byl čím dál větší a jasnější. Nakonec došli do širší stoly vedoucí kolmo k tunelu. Vytvářela křižovatku ve tvaru písmene T, byla důkladně vyztužená dřevěnými trámy a pokračovala asi šest nebo sedm kroků na obě strany od tunelu.

Strop tu byl vyšší a nacházel se alespoň tři stopy nad Haltovou hlavou. Vydechl úlevou, narovnal se a protáhl